

La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Número Especial
Època II
Tardor 2014

Espai Obert - c/ Violant d'Hongria, 71 - Sants, Barcelona · http://larosadelsvents.cat · correu@larosadelsvents.cat

Reflexions al voltant del "Procés"

Els col·lectius i les persones que realitzem La Rosa dels Vents hem cregut oportú realitzar un especial al voltant de la situació política que viu el Principat de Catalunya. Per aquest motiu hem pensat que seria interessant conèixer l'opinió d'espais i individus que es mouen en l'àmbit de l'antiautoritarisme, tant del nostre país com d'altres indrets, al voltant d'això que uns anomenen "procés". Per això teniu entre les mans aquest número especial, gairebé monotemàtic (tot i que parlant d'aquest temes s'acaben parlant de molts d'altres), on trobareu opinions, crítiques i propostes per avançar en un debat que sempre ha estat present en aquesta revista.

Com totes les lectores sabeu, sempre hem intentat no defugir aquest i altres debats, assumint les contradiccions que creen en l'anarquisme i espais propers, i intentant fer la nostra modesta aportació en la discussió, la crítica i l'autocrítica que tan importants són per crear aquest contrapoder popular que algunes creiem que és necessari per anar molt més enllà.

Una de les nostres principals "obsessions" ha estat que aquelles que accedeixin a la lectura de La Rosa dels Vents es facin partícips de la seva construcció, per tant no dubteu en fer-nos arribar els vostres escrits, les vostres il·lustracions, les vostres opinions o reflexions. Entre totes tenim el dret a decidir com ha de ser aquesta revista, amb independència per decidir-ho tot.

Salut i Rosa

La Rosa dels Vents
Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Si vols col·laborar amb La Rosa dels Vents, ja sigui distribuint, escribint, traduint, anunciant-te o fent una subscripció solidària... possa't en contacte amb nosaltres a:

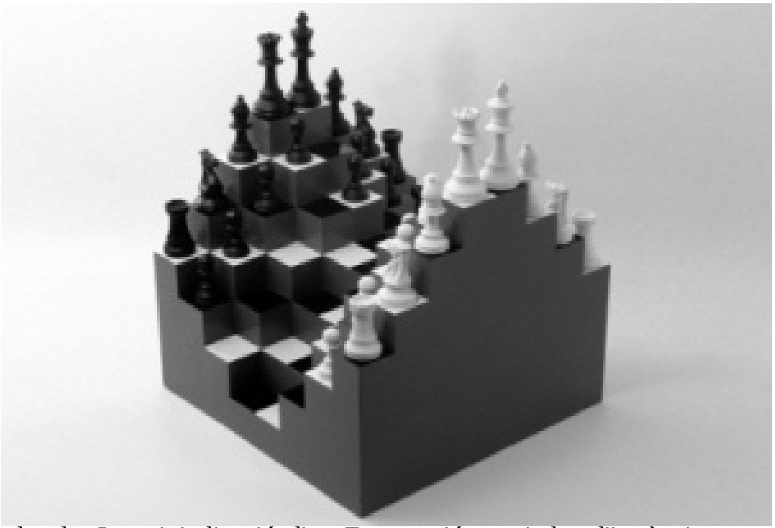
La Rosa dels Vents
Espai Obert
C/ Violant d'Hongria, 72
08014 Sants, BCN

O via correu electrònic: correu@larosadelsvents.cat

També pots trobar-nos a internet: http://larosadelsvents.cat

La opinió expressada en els articles ho són de la persona autora en particular i no tenen perquè ser compartits pel col·lecitiu editor.

Nacionalisme emancipatori

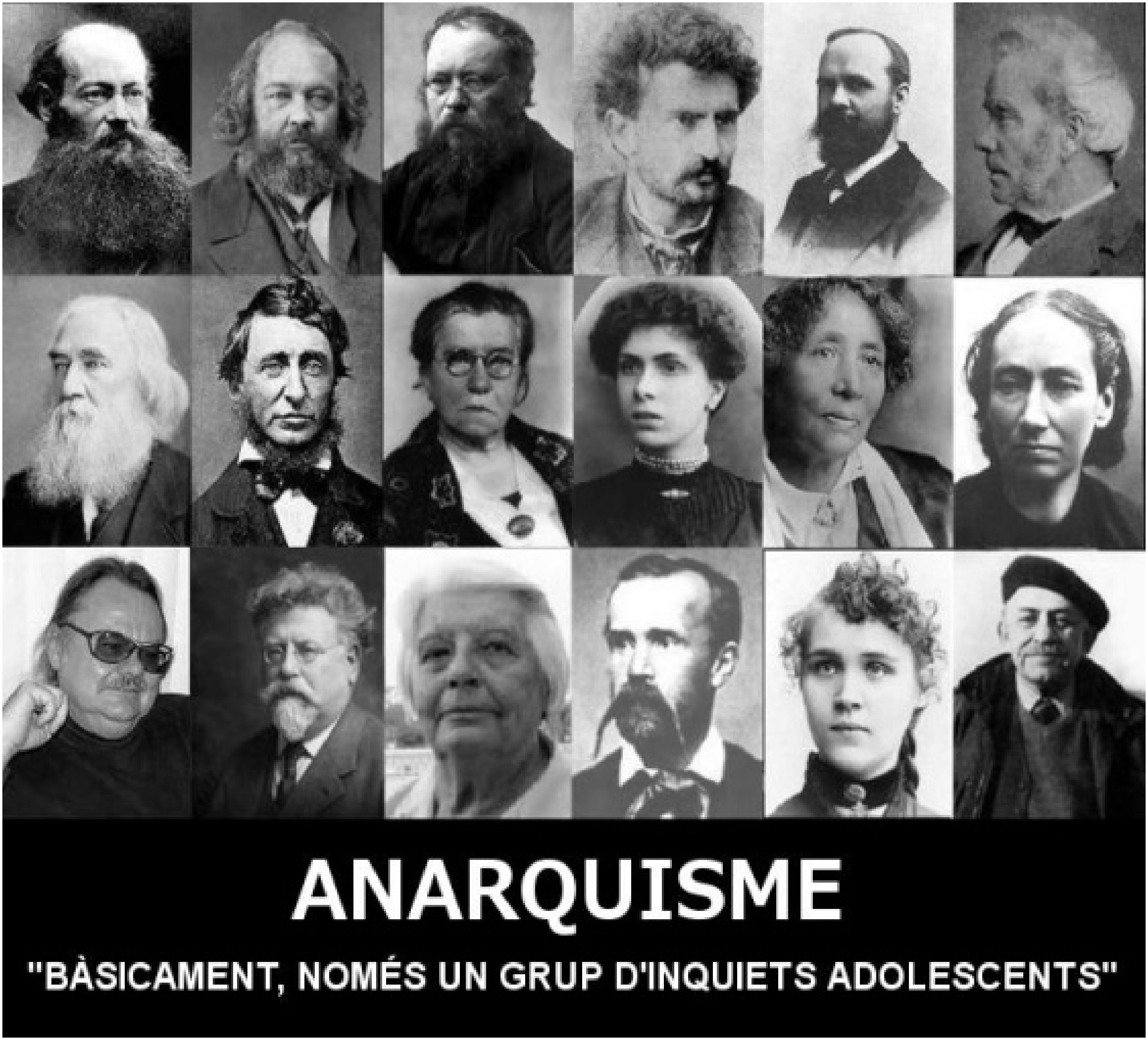
Vint anys després de la instauració de l'així anomenat "millor dels mons possibles", el del capitalisme, els símptomes de la seva decrepitud no deixen d'evidenciar: si el seu sistema polític, la democràcia representativa, es troba davant nivells de descrèdit popular innegables, la seva maquinària productiva s'alenteix i grip des de l'última de les seves crisis. La desaparició en l'àmbit social de l'horitzó d'un creixement progressiu que hauria de redundar necessàriament en una millora de les condicions materials del conjunt de la població és ja un fet constatable que ens separa del que, fins a aquestes dates, ha estat el conjunt de les aspiracions populars. L'arribada d'aquesta nova era és que la que ens imposa, llavors, treballar pel canvi social des de noves claus.

Durant aquests últims anys també, el discurs nacionalista ha anat modificant. D'una banda, la mirada historicista cap realitats administratives nacionals anteriors a l'aparició dels moderns Estat-Nació ha potenciat paradoxalment la reivindicació d'un Estat-Nació propi com òptim remei a les privacions actuals. L'altra, la decadència del regne d'Espanya a l'interior d'una Europa devaluada pel desplaçament de l'hegemonia política i econòmica en el nou ordre mundial post-globalització, ha impulsat a les elits locals a variar les seves aliances i accelerar el desmembrament espanyol, modelant una proposta nacionalista basada en la defensa dels nivells de renda propis i en la reivindicació d'un capitalisme local regit en clau d'una eficiència que seria garantida per la seva gestió per aquestes elits.

Davant d'això el vell nacionalisme revolucionari, nascut des de les certeses anti-imperalistes contemporànies al capitalisme desenvolupista de poc ens serveix. La seva oposició des d'un discurs classista nacional poc es correspon amb el desmembrament social característic de la nostra època i la seva irrealitat li fa extremadament dèbil davant la potència del nacionalisme historicista i economicista impulsat per les elits locals. La reivindicació d'un Estat-nació propi des d'instàncies que parteixin d'un subjecte nacional i de classe que en tot cas s'ha diluït durant les passades dècades de desenvolupisme, ens col·loca sota els cascos de qui defensen un recanvi en la gestió local per garantir l'administració de la seva parcel·la del millor món possible.

Per contra, el nou nacionalisme emancipatori creix al costat de la lenta construcció de realitats organitzatives en oposició a l'ordre capitalista, que avancen des d'un escenari post-creixement en les seves propostes i en les seves formes a partir de realitats humanes i materials tangibles, cisellant des de la seva pràctica nous models socials llibertaris de relació. En això, els llaços identitaris culturals comuns són factor de reforç en l'horitzó de la construcció de renovats llaços comunitaris. I aquesta àrdua tasca és en res amiga de les presses i de les maneres d'un calendari polític precipitat per les ànsies d'unes elits locals que només maquinen blanquejar el taüt del capitalisme.

Jtxo Estebaranz
Militant anticapitalista i escriptor-editor

ANARQUISME
"BÀSICAMENT, NOMÉS UN GRUP D'INQUIETS ADOLESCENTS"

Totes les independències pels Països Catalans

D'ençà de l'esclat sobiranista que viu el Principat des del 2010 que es parla i parla del procés de transició nacional i de com seria una Catalunya independent. Poques vegades, però, es debat o es qüestiona quin model energètic volem i si volem/podem continuar amb l'actual gaire temps més. Tindrem prou energia l'endemà de la independència? Ens arribarà la llum o el gas? Són alguns dels dubtes més estesos.

Com que Catalunya és un país altament depenent dels combustibles fòssils i nuclears serà difícil aconseguir la independència energètica. Un 75% de l'energia primària prové dels combustibles fòssils i un 20% de l'energia nuclear (50% si mirem només l'energia elèctrica). I queda claríssim que hi ha qui pretén continuar amb aquest status quo energètic sense gaires contemplacions ni miraments. Aquest mateix juliol el Consell Assessor per a la Transició Nacional de la Generalitat de Catalunya va publicar l'informe «l'abastament d'aigua i energia», on es posa de manifest que de transició energètica res de res. Hi ha doncs qui pretén continuar cremant gas, petroli i urani a tot drap, fins a la sacietat, amb «independència» o sense. Continuar alimentant l'actual oligopoli elèctric i d'hidrocarburs.

Com sempre haurem de ser les classes populars i transformadores d'arreu les qui haurem de defensar i lluitar per la sobirania energètica dels pobles. I aquesta només és possible en un escenari d'independència real i d'autodeterminació dels pobles, ja que és en aquest escenari on recau la llibertat i la plena autonomia, i on és possible tallar d'arrel amb tots els privilegis de les classes dominants.

El model energètic actual necessita tan sí com no la figura dels Estats i esdevé la cara d'una mateixa moneda. Així doncs els Estats asseguren el control i l'aprovisionament dels recursos energètics i minerals de l'economia capitalista globalitzada, cada dia més escassos i esgotats, a base de guerres, violència i més injustícia. Gestionen el risc intrínsec de determinades tecnologies, com la nuclear, que continua jugant el seu mateix paper original, el militar i de coacció i sotmetiment social. I també asseguren i blinden les inversions de gran capital que sempre requereixen les infraestructures d'aquest model energètic centralitzat i autoritari, tinguin èxit o no. Per tant, un cop essent conscients d'aquesta crua realitat, si no ens qüestionem aquest model energètic difícilment qüestionarem el model social del país que hem de construir.

Per tot això cal desnuclearitzar el futur del Països Catalans, abandonar els combustibles fòssils, i construir entre totes la sobirania energètica. Canviant el model energètic tenim la possibilitat de canviar el model social i productiu del país i deixar enrere la vida precària a la qual ens condemna el sistema capitalisme. En una societat basada 100% en les energies renovables és molt més fàcil repartir la riquesa i construir economia solidària i cooperativa. Un model basat en energies renovables descentralitzades i compartides condueix al suport mutu, a la racionalitat i al respecte pel medi ambient.

I tant que tenim dret a decidir, i volem decidir en tot, ...en l'energia també!

Xevi Planas i Puigbert
Membre de la xarxa per la sobirania energètica i la CGT-Girona

La pàtria de Secundino Delgado, sense capitalisme, ni estat

Canàries té en comú amb Corea i Bretanya que els considerats pares d'aquestes nacions van defensar idees llibertàries. Secundino Delgado (1867-1912), considerat pare de la pàtria canària, així es va definir en la seva autobiografia [Vacaguaré ... Via Crucis!], deixant-ho ben clar citant al mateix Bakunin:

"Abans que nacionalista, sóc llibertari. Mentre em quedi alè, bregaré per l'autonomia dels pobles i dels individus costi el que costi. (...) Tot per i per a la llibertat dels pobles i dels homes. Com Bakunin, que al mateix temps que predicava la gran revolució política-econòmica-social, no abandonava les regions conquistades i sotmeses a potències estranyes ".

Confés lector impenitent d'autors anarquistes, fins i tot va ser, en la madrilenya Cárcel Modelo, company de cel·la de Vallina -l'amic de Salvochea, que va intercedir per la seva situació il·legal, donant-la a conèixer a tot arreu, va publicar contes a "La Revista Blanca" i en els anys de la II República, "En Marcha", el portaveu cenetista illenc, seguia publicant també articles seus quan ja feia vint anys de la seva mort... havia conegut l'anarquisme en els seus anys juvenils a Florida (EUA), entre els obrers cubans dedicats a les labors del tabac amb els quals treballa, amb els quals es vincula en lluites obreres i participa del diari El Esclavo.

Com succeeix amb Masson a Bretanya i amb Kim JWA-jin a Corea, des de posicions de la dreta i de l'esquerra autoritària, el pensament de Secundino Delgado és mutilat, separant precisament de la seva marca llibertària. Així, recentment, en un habitatge en la qual va residir al municipi d'Arafo, es va inaugurar una Casa Museu dedicada a la seva figura on se li presenta com un "nacionalista" i on queda com anecdòtic i ridículament intranscendent el seu biaix llibertari. En la referida inauguració fins i tot va estar present el mateix president del Govern de Canàries, Paulino Rivero, i diversos càrrecs públics, autonòmics, insulars i municipals de la dreta nacionalista, així com persones pertanyents a col·lectius nacionalistes i independentistes partidaris de la continuïtat de l'actual ordre social capitalista.

No és Secundino Delgado l'únic punt de trobada entre independentisme i anarquisme a Canàries. En els anys de la II República es manifesta, també dins del cenetisme, posicions que utilitzen el terme independència en el seu discurs revolucionari. Posicions que són rebudes amb natural preocupació en articles de la premsa burgesa. També Manuel Pérez, un dels secretaris generals de la CNT a Canàries durant aquesta època, escrivia els seus articles delimitant clarament a les Canàries d'Espanya i reconeixent el caràcter colonial de les illes.

Després de la mort de Franco, no són escassos els militants del MPAIAC que s'identifiquen amb l'anarquisme. Un d'ells, Miguel Pardo, "Miguelón", tràgicament mort, quan es trobava ja allunyat de les activitats armades, en coherència amb els seus plantejaments revolucionaris, també va impulsar la defensa ecologista -sent un dels pioners d'aquest moviment en Canàries-, propiciant experiències de vida comunitària, amb la presència de vida autosuficient i agricultura ecològica.
En aquesta època, la irrupció del component nacional, que arrela particularment entre les classes populars, no va ser tampoc aliè a la mateixa CNT. En el seu sí, es van realitzar debats sobre aquest tema, les conclusions van ser publicades a la revista "Bicicleta" vora l'any 1980. Des d'un obvi rebuig a les autonomies d'Estat, que es començava a configurar, a la proclamació del dret a l'autonomia i independència de tots els pobles i la federació llibertària que neix de l'autoorganització i l'autogestió:

"...Dret a la independència i autonomia dels pobles [que] ha de quedar inclòs dins del procés de la lluita de classes i la consecució de l'emancipació de la classe treballadora en el seu conjunt. Perquè per a nosaltres no hi ha alliberament de l'opressió de l'Estat central, si no hi ha emancipació dels treballadors mitjançant la destrucció de qualsevol Estat; ni existeix alliberament dels pobles sense emancipació dels treballadors i destrucció del capitalisme ".

És en la dècada dels vuitanta del passat segle quan el nacional és assumit específicament com un manifest àmbit de lluita dins d'el que és llibertari. I ho és, paral·lel al progressiu debilitament de l'anarcosindicalisme, des de l'àrea dels col·lectius autònoms que sorgeixen en diversos punts de la geografia canària, amb les seves publicacions i altres activitats. El pioner en això i el més conegut, va ser el COA, de Les Palmes de Gran Canària, que intervé des de l'antimilitarisme i aglutina a la seva seu, La Casa Verda, a la joventut radicalitzada i combativa, i les accions també s'estenen a tota l'illa. El COA, al costat de persones d'altres col·lectius, va fer possible que deixés de desenvolupar-se la colonialista celebració del dia de la militarment obligada "incorporació de l'illa a la corona de Castella", però innombrables van ser les seves activitats i accions que li van fer immensament conegut. Altres col·lectius com Arabisen -desgajado del COA, i participant de les Xerrades Internacionals Anarcoindependentistes a 1990-, El Baifo, Crit de Protesta, etc, van realitzar tasques d'acord amb la necessària intervenció llibertària a l'alliberament nacional.

Bàsicament són textos d'aquests col·lectius que actuen en les dècades dels 80 i 90 del segle XX, els que integren els articles que conformen el conegut com "Libro Negro" pel color de les seves tapes [en realitat, "Canarias: independencia y autogestión" és el seu títol], després d'una àrdua tasca de rastreig i recuperació, que van ser donant com a resultat graduals reedicions, sempre de factura artesanal, on s'incorporaven nous. El mateix col·lectiu va realitzar una tasca de debat i aprofundiment teòric, abocaments en documents interns i comunicació digital, que a penes va tenir transcendència, excepte l'organització d'alguna xerrada en algun centre social, a més de l'edició d'un únic número d'una publicació contrainformativa, sota la capçalera de Imobad.

2012 va ser l'any en què es va celebrar a l'Espai Social La Casa, de l'Orotava (Tenerife), les jornades "Independència y autogestión a Canarias: encuentros y desencuentros", on van participar com a ponents companys catalans de Catarco i de Negres Tempestes, a més de gent del país. Aquestes concorregudes jornades van suposar la trobada de persones identificades amb el anarcoindependentisme i altres de l'àmbit de l'esquerra, desitjoses totes de conèixer i debatre en primera persona sobre aquests plantejaments. L'esquerra, particularment a Tenerife, ha tingut un particular procés de confluència a partir de diferents lluites, encara que principalment en la defensa del territori, les dinàmiques donen explicació a la confluència de col·lectius i organitzacions que s'involucren en l'organització i suport de les referides jornades, on ja s'havien llimat diferències i resolt molts problemes que impedien la comunicació i el debat.

D'uns anys cap aquí, i això a partir que determinats negocis de grans empresaris amb institucions són objecte d'atenció per part de la Fiscalia Anticorrupció, la més reaccionària dreta, de rivets feixistes, i el seu portaveu, el diari El Dia, van fer un inesperat gir de l'espanyolisme al sobiranisme. La creació d'un corrent independentista dins de Coalició Canària -partit que fa dècades que ostenta en el poder de l'Arxipèlag, co-governant amb el PP o, ara, amb el PSOE, i la més recent plantada de Paulino Rivero davant del Govern d'Espanya per les prospeccions petrolieres autoritzades a la multinacional Repsol, dibuixen un panorama actual d'aparent enfrontament, que és motiu de preocupació per part de l'aparell d'Estat, que entreveu perills de deriva cap a l'independentisme, més ficticis que reals. Unes classes dominants tradicionalment subalternes dels designis forans, sí que

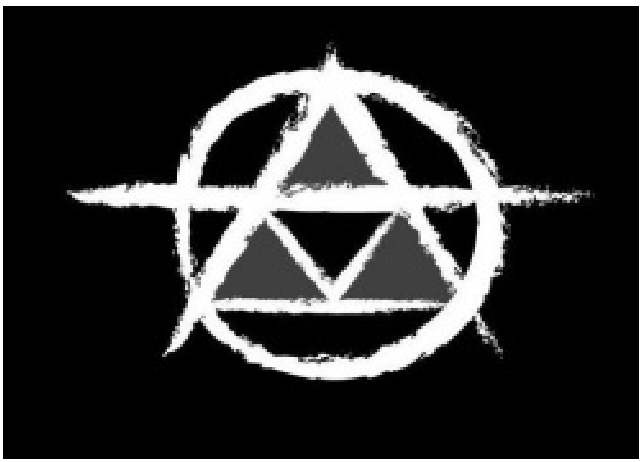

observen possibilitats de negoci de la mà de l'Imperi Ianqui, entestat a exhaurir les riqueses del continent africà i per al que compta amb l'Arxipèlag com a plataforma logística, i que no faria obvis fàstics a participar també del negoci petrolier i gasístic que s'albira al mar proper a l'Arxipèlag, encara que d'acord amb la legislació marítima internacional serien aigües sota sobirania del regne del Marroc, en ser Canàries un arxipèlag d'un Estat i no un Estat arxipielògic, el que dóna explicació a l'increment de la militarització de les illes.. a això sumem una situació social força desesperant per a la gent de baix, amb elevadíssimes taxes de pobresa que afecta un terç de la població, amb un alt índex d'atur (no arriba ni a un terç de la població total la que està emprada, tot i que s'aporta més a la Seguretat Social del que es rep), precarietat laboral generalitzada, baixos sous -molt per sota dels que tenen els treballadors de la metròpoli-, àmplia desprotecció social a la població sense recursos, desatenció dels serveis públics essencials, com sanitat i educació, etc

Generalitzar el coneixement de la situació que afecta la gent de sota, facilitant la seva autoorganització per enfrontar-s'hi, criticar les actuacions culturals i educatives portades a efecte per les institucions de les Illes, on es furta el coneixement de la realitat (històrica, cultural, econòmica...) de l'Arxipèlag, o la manipula, advocar per estendre la resistència a les retallades i la pèrdua de drets de tota mena, al mateix temps que desemmascarar el nacionalisme, tant espanyol com canari, que pretén perpetuar l'explotació, la injustícia i la dominació sobre les persones a les Illes, es tornen tasques tant necessàries com urgents. Això sense menysprear el flanc antirrepressiu, ja que àmbits de l'activisme social, marcats per l'autonomia, estan sent objecte de criminalització i persecució (fins i tot presentant-los com aliats del nacionalisme burgès en aquesta representació d'enfrontament del Govern de Canàries amb el d'Espanya, assenyalant com "els cadells violents de Coalició Canària").

Actualment no hi ha un col·lectiu estable anarcoindependentista a Canàries. Sí que activistes socials se senten identificats amb una proposta d'alliberament nacional anticapitalista i antiestatal, al mateix temps que antipatriarcal i ecologista radical, d'acord amb els flancs d'actuació en els quals s'intervé, quedant el nacional com un eix transversal. Alguns dels seus activistes tenen intenció de preparar una nova trobada de debat com el de 2012, alhora que en els àmbits en què es pot es rega el coneixement d'aquest Secundino Delgado que es reclamava llibertari. Aquest Secundino que, obligat emigrant, quan treballava com ferrer a l'Havana, va ser acomiadat perquè el pujavant que usava com a eina tenia una inscripció ben clara: "Morin els burgesos, visca l'anarquia".

Josema González
Militant llibertari - Illes Canàries

Col·labora amb **La Rosa dels Vents**
Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Nom .... Cognoms ....
Adreça ....
Població .... Codi Postal ....
Correu electrònic .... Telèfon ....
Col·laboració: Import [ ] Euros Freqüència: [ ] Mesos
Pagament: Ingrés [ ] Domiciliació [ ]
Nº CC [l l l] [l l l] [l] [l l l l l l l l l]

El moviment anarquista davant del procés d'alliberament del poble català

Des de fa algun temps a Catalunya des de diferents sindicats, col·lectius, associacions i persones d'ideologia anarquista, es proposen reunions per parlar i posar en comú diferents qüestions sobre el procés d'Alliberament del poble Català, a causa dels canvis que s'aveïnen en el panorama polític, social i econòmic, i saber com a anarquistes quin és la seva perspectiva. Per a això s'ha fet un acostament a la realitat anarquista a Catalunya des de ICEA. Tenint en compte el panorama actual dels diferents col·lectius i persones del moviment anarquista català (CNT, CSOs, Ateneus, distribuïdores, etc.). Des d'ICEA estem pel camí d'unificar els diferents col·lectius anarquistes com alguna cosa positiu, hauríem d'haver previst la situació actual i, haver començat abans aquest procés, la qual cosa ens hagués portat a gaudir actualment d'una eina amb la qual donar resposta a les diferents problemàtiques socials d'una manera més eficaç.

En el procés d'alliberament del poble català que s'ha obert fa anys, no tots els anarquistes s'han comportat d'aquesta manera i, per sort, crec que l'anarquisme, com a moviment, ha començat a organitzar-se amb la mirada posada en el lloc que li correspon en aquest poble. En un moment adequat, al meu entendre, ja que ens trobem en un moment històric molt important, i perquè l'anarquisme havia de tenir molt a dir a l'hora de proposar un model social, econòmic i polític per Catalunya, més encara en aquests temps en els quals cada vegada es veu més clara la necessitat de tornar a la realitat propera i a l'autogestió.

El repte principal seria ajuntar-nos, organitzar-nos i fer veure i sentir tot això a les individualitats reals que ens envolten, a la societat... I tenir una proposta clara i oberta per a Catalunya, creada des de la nostra realitat i connectada a les altres realitats que s'han consolidat al nostre al voltant CIC, PAH, CUP, etc. de manera que la gent pogués comprendre-la, fer-la seva i complementar-la amb el que ja s'ha fet en el procés d'alliberament català.

Això implica un notable esforç tant individual com col·lectiu d'anàlisi política, com també d'audàcia i de clarificació i constància i desenvolupament ideològic més enllà dels dogmatismes i llocs comuns tan estesos en els ambients anarquistes. A això caldria sumar la necessitat de ser capaces d'incidir socialment, d'il·lusionar, oferint-se humilment com un referent tant ètic com a organitzatiu i generador d'experiències concretes. L'esforç ètic és molt important, tan per desenvolupar aquesta part fonamental de la política com és l'exemple, com per tractar de no caure en molts dels mals i vicis (manipulació, autoritarisme, utilitarisme, relativisme, populisme, demagògia, doble moral, etc.) que arrossega això que es denomina Esquerra.

Haurem de començar veient quin és el moment actual del moviment anarquista, les seves idees i pràctiques a Catalunya, veure també com s'enfoca l'esdevenir del procés d'alliberament del poble català, en aquests moments i després del procés, per així saber el paper que hem de jugar en els propers temps, sent per això necessari saber els principals problemes i/o contradiccions que hi ha en el moviment anarquista i quines crítiques o autocrítiques es poden realitzar.

La pràctica anarquista ha de treballar, incidint en la lluita dins del procés d'alliberament del poble català, sumant-se als nous moviments que s'estan formant o aquells que ja porten bastant temps , per deixar en ells el seu segell organitzatiu i guiar-los a formes organitzatives el més horitzontals i autogestionàries possibles. S'ha d'aprofitar l'actual influx antiparlamentari i anticapitalista (CIC, PAH, 15M…) per donar-li un enfocament llibertari que mostri, al seu torn, una capacitat real d'incidir en la social actual.

Avui dia un problema és, a part del descrèdit que sofreixen les idees anarquistes a nivell social, l'aposta i les esperances generades per les vies parlamentàries en un gran sector de la societat, i en els moviments socials catalans d'esquerres i independentistes (CUP, ERC, Guanyem…). Aquest fet contribueix a una desmobilització a peu de carrer i a la delegació en tercers de les responsabilitats polítiques que ens corresponen com a éssers humans, alguna cosa semblat al que va passar després del setge al parlament, després de les protestes del 15M, on la canalització de les individualitats descontentes, s'han desmobilitzat, ja sigui votant a la CUP o Podem més recentment.

No obstant això, també és necessari esmentar alguns problemes presents en l'espai anarquista que mereixen ser tinguts en compte:

•El fetitxe ideològic que converteix de vegades al llibertari en un estàndard propagandístic o fins i tot en una mercaderia a la qual es dota d'un contingut pràctic més aviat escàs i superficial.

•Un voluntarisme afligit sovint per falta de serietat i responsabilitat, com a substitutiu de la voluntat que ha de ser força viva i profunda, organitzada i compromesa.

•L'espontaneïtat i l'afinitat són dos components importants, que doten de vitalitat a les pràctiques llibertàries, encara que la seva contrapartida és sovint la falta de continuïtat i una precarietat o feblesa organitzativa estructural, moltes vegades lligada als ritmes o circumstàncies personals.

•A la presència d'una certa nostàlgia paralitzant cap a un passat idealitzat, s¡afegeix una certa falta de debat i aprofundiment ideològics, que són substituïts, en no poques ocasions, per l'activisme repetitiu i més o menys desorientat, les crides a una unitat abstracta, l'autocomplaença, la supèrbia o el dogmatisme.

•La feble transmissió d'experiències militants i de contacte intergeneracional directa (més enllà de les lectures o de les mediacions dels estudiosos), que

sense furtar la necessària experimentació, atorgui referències vitals i crítiques respecte a pràctiques passades. Aquesta manca llastra un esdevenir en el qual els referents són escassos i de vegades una miqueta limitats o repetitius.

Està clar que a Catalunya, els anarquistes som minoria i estem difuminats, això ningú ho dubta; ja que els qui fan en un nivell o un altre el sentir anarquista són més dels quals es visualitza, a més aquest estar en tots els costats, encara que de vegades ho silenciem, ens dóna l'oportunitat d'influir en nombrosos espais, com últimament es dóna amb la CIC, anti-MAT, 15M, PAH… dins de l'àmbit geogràfic català. I és aquí on els anarquistes hem de fer una lectura de les preocupacions i necessitats d'els qui ens envolten i de mostrar, amb humilitat, que la resposta pot estar en l'autogestió, l'auto-organització i el suport mutu.

No és fàcil de delimitar un mapa de les pràctiques i idees llibertàries en l'actualitat, i que, per la seva pròpia idiosincràsia, el moviment anarquista és plural, dinàmic i -per què no dir-ho- contradictori en el seu interior. Hi ha col·lectius estables en diferents sectors (sindicalisme, debat, distribució alternativa, contrainformació, etc.) i moltes altres experiències que sorgeixen i desapareixen de forma més o menys fugaç i continuada, a més de les persones que, sentint-se llibertàries, participen a títol individual en diferents lluites socials. Per això, en primer lloc, cal buscar els mitjans que permetin superar l'atomització i aconseguir la unió de les diferents tendències en projectes i objectius sòlids de canvi social. Existeix un nombre considerable de sindicats, col·lectius, associacions, individualitats anarquistes a Catalunya, però en estar disperses i desorganitzades necessiten ser activades mitjançant projectes comuns, i això s'aconsegueix creant xarxes de col·laboració i organitzacions que, dins de l'heterogeneïtat, serveixin per unir i consolidar. Aquestes xarxes han de valer també per ser traslladades als diferents àmbits del moviment, creant projectes comuns en els quals es comparteixin recursos i que estiguin supeditats a una

organització major (vegeu distribuïdores alternatives, ràdios lliures, assemblees "anti-desarrollistes", etc. englobades al seu torn en un moviment llibertari cohesionat).

Quan a l'anarquisme català en concret, es pot dir que s'estan donant dues postures destacables: d'una banda, els defensors per així dir-ho d'un anarquisme més espanyolista i, a la contra, els anarquistes que -en un intent de separar-se d'aquest espanyolisme- han caigut en un seguidisme a l'esquerra catalana (CUP, ERC, Guanyem, etc.), amb un caràcter més autònom però també difús. Als/les primers podria retreure-se'ls una gran falta de sensibilitat amb la realitat política i cultural catalana. Generalment associats a aquesta tendència es donen els problemes de no adaptar una pràctica política a una realitat territorial concreta i a la seva idiosincràsia característica, i, al seu torn, passar per alt la complexitat i peculiaritat cultural d'un territori i les seves gents. Això porta a decantar-se per una identitat nacional centrípeta i discriminatòria, la d'Espanya, que es fonamenta en el que es fonamenta encara que alguns no ho vulguin veure. Respecte als/les segons, com dèiem, aquest seguidisme, és anar a la saga d'un moviment que té major visibilitat i força a Catalunya, pot fer perdre una perspectiva anarquista pròpia en substituir-la per la simpatia cap a aquest moviment. Sempre serà necessari ser crítics/ques amb el procés polític català, i manegar de manera responsable idees com nació, independència, poble i uns altres, si no volem omplir-nos la boca amb coses a mig reflexionar i que ens facin anar a la deriva per falta de plantejaments propis. Finalment, comentar que també existeix un marge entre una postura i una altra, però en menor magnitud.

Encara que els anarquistes semblem desapareguts de les pàgines de la història oficial de Catalunya, avui dia estan metòdicament popularitzats conceptes que ens pertanyen (assemblearisme, suport mutu, autogestió, acció directa…) fins i tot entre gent que es mou en altres corrents ideològics (CUP, Podem, Guanyem, etc.), i existeixen pràctiques absolutament arrelades en la tradició català (sobretot a la Catalunya més rural i pre-parlamentària) que són compatibles amb els models que preconitzem els anarquistes.

Sense apostar per un altre Estat tan artificial com tots els existents, des d'ICEA creiem que conformar una xarxa lliure i sense Estat entre el poble català és, no solament factible, sinó l'ocasió de crear una mica més real, natural i just dins del procés d'alliberament que s'està donant a Catalunya, una utopia que veiem possible.

Des de l'espai català hi ha una sèrie de crítiques habituals al moviment anarquista sobre una certa falta de comprensió de la complexitat polític-cultural de Catalunya i una actitud refractària cap al nacionalisme espanyol i autoritari de vegades no massa argumentada. En qualsevol cas, diversos d'aquests aspectes s'han anat superant i corregint amb el temps i algunes qüestions de base (com la llengua) semblen haver-se naturalitzat de manera més generalitzada amb la incorporació de nous militants, que parlen català i són catalans en els nostres espais de l'anarquisme.

Catalunya sempre ha estat bastant poc inclinada a les idees anarquistes, l'antiga reivindicació amb orígens burgesos de la independència, ha fet que la lluita del poble català hagi estat dirigida majoritàriament cap a aquesta causa. L'adoctrinament catòlic dels catalans des de fa temps l'ha fet un poble conservador i racista, a vegades. L'anarquisme sempre ha estat vist a Catalunya com una idea externa a la idiosincràsia catalana. La CNT que ha estat l'organització més important de l'anarquisme a l'Estat espanyol, per ser la majoritària en afiliació, com per ser de les més combatives durant la Guerra Civil espanyola, sempre ha estat tapada pels nacionalistes perquè no es veiés la realitat en els diferents fronts de guerra catalans, on els anarquistes eren l'avantguarda contra el feixisme. Es pot ser català i anarquista, no hi ha cap problema, els sentiments humans d'amor cap a una terra, una llengua o una cultura, no lleven perquè un pugui ser anarquista o no. El nacionalisme burgès de CIU i ERC durant els anys trenta sempre va ratllar als anarquistes de espanyols, devoradors del clergat. Potser alguns exemples com Quico Sabater, Pi i Margall, Ramon Vila *Caracremada*,etc. haurien de fer-los repensar la història de Catalunya.

ICEA - Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió - Agost 2014
http://iceautogestion.org/

Deconstruint el procés

Existeixen opinions diferents sobre on situar l'inici d'allò denominant “procés”. Sense voler menysprear a totes aquelles que portem defensant aquesta opció política des de fa molts anys, permeteu-me retrocedir un xic fins uns deu anys enrere. La Generalitat de Catalunya obrí uns fòrums virtuals on “debatre" la reforma de l'Estatut. La petició més repetida seria la de la legalització de la marihuana i els principals debats censurats eren els que giraven entorn a aquest tema i els de la repressió exercida pels Mossos d'Esquadra. L'articulat va passar per diferents sedassos polítics i judicials que portarien a parlar a Montilla d'una creixent desafecció vers "Espanya". Les reformes dels estatuts arribarien també a altres comunitats autònomes i en les més properes (valenciana, l’aragonesa o la balear) s'omplirien de mesures que pretenien distanciar qualsevol possibilitat de complicitat, ni tant sols a nivell lingüístic o cultural entre aquestes. Arribarien les consultes sobre la independència celebrades a 554 municipis, una iniciativa nascuda d'una base social heterogènia, mostra d'això n'és l'àmplia varietat de models de pregunta que es varen fer. Arribarien massives manifestacions pel centre de la ciutat de Barcelona. En la primera manifestació, la del 10j 2011, José Montilla va haver de fugir pels insults i algun intent d'agressió que va patir, i en la de l'11 setembre 2012, CyU intentava condicionar la seva participació a suavitzar el discurs independentista d’aquesta. Aparegueren forces polítiques (Reagrupament o SI) fruit del descontent d'aquells que es sentien independentistes, sense oblidar l'entrada disruptora de les CUP en el Parlament. La crisi i les retallades en els serveis bàsics, nodriren el moviment dels Indignats, i per poc no van incloure la defensa de l'alliberament nacional (no recollit en els seus punts bàsics per un bloqueig del consens d’algunes persones de sentir espanyolista). CyU, creient-se liderar el procés, va intentar aprofitar-ne la tirada convocant unes eleccions anticipades que li feren perdre un gran nombre d'escons. Les propostes polítiques ciutadanes, com les consultes, les manifestacions o per últim la Via Catalana 11s 2013, han portat de corcoll a les forces polítiques tradicionals que no han sabut entomar aquest moviment social.

A dia d'avui, i amb unes futuribles eleccions anticipades amb un presumpte caire plebiscitari de cara a la primavera del 2015, el panorama polític parlamentari no deixa marge a l'esperança i caldrà que sigui la gent qui surti de nou al carrer a marcar el full de ruta. M'agradaria no oblidar-me de parlar de qui planteja que cal prioritzar la creació d'un nou estat i que un cop el tinguem ja decidirem de quin format. ¿Pretenen fer-nos

oblidar que la constitució d'un estat en si mateix ja suposa l'acceptació de la creació d'unes estructures qüestionables? L'aparició d'un estat necessita de la creació d'uns marcs legislatiu, executiu i judicial que el regirien i que ja alguns s'esforcen a construir-lo a imatge i semblança d'altres existents. Quin model d'estat volen copiar? En tenim algun d'exemplar? El francès, l'espanyol, l'andorrà, l'estado-unidenc?

Aprofitaria doncs per proposar que en els futurs moviments ciutadans plantegem oblidar-nos del marc quatre-provincial del Principat i no condemnem a l'ostracisme el resta de territoris dels Països Catalans, que no es faci una aposta per la creació d'un estat si no per la desaparició d'aquestos i apostant la confederació de pobles lliures, que el procés no s'oblidi d'aquelles que dia darrera dia passen dificultats per sobreviure i ens dirigim cap a una societat on puguem autogestionar les nostres vides, deixant al marge el capitalisme, el patriarcat, el bel·licisme i altres formes de repressió. Hem de construir una societat nova sense desigualtats i per la llibertat dels pobles.

Oriol Rigola

L'argument del més petit

Aquest 11 de Setembre pren un caire especial, en primer lloc, perquè es compleixen 300 anys de la caiguda de Barcelona i en segon lloc perquè és aquest l'any en que gran part de la ciutadania de Catalunya espera poder votar, en un referèndum, la independència de Catalunya.
En aquest sentit, l'anomenat Procés sobiranista presenta una clara oportunitat per un conjunt que si més no, no és homogeni, però que presenta un seguit de característiques semblants. Aglutinadors com la llengua o la cultura catalana i la defensa de les mateixes conformen un eix molt potent que ha posat a un munt de gent, que històricament no ho havia estat, sota la mateixa bandera.

D'altre banda i no menys important, estem vivint un moment històric que mai abans s'havia donat: l'antic sistema feudal, avui maquillat en el que ells anomenen economia de mercat fa aigües per tot arreu. Els forats, que la casta dirigent i corrupte ha fet en el seu propi vaixell, que per cert tan bé els funcionava, els deixa dia rere dia en evidència a mesura que es destapa el que molts ja sabíem que era la seva primera ocupació: el saqueig escandalós de diner públic. El poble ras, normalment apàtic i d'alguna manera feliç amb les engrunes sobrants del gran festí, comença a moure's quan el que va caient de la taula no sembla suficient.

Tots aquests factors estan essent un revulsiu per un teixit social que comença a moure's. No paren d'aparèixer nous colors polítics, sobretot a la banda esquerra i que contribueixen encara més a la fragmentació d'aquesta. Opcions, que per molts, poden semblar d'allò més radicals, basades en el populisme més ranci i que no deixen de continuar legitimant el sistema tal i com avui el coneixem.

El moviment llibertari ha de prendre's aquesta situació com una oportunitat, segurament la millor que ha viscut en els últims anys, per tal de poder escampar les seves idees i sumar voluntats en la lluita per l'alliberament nacional i social.

Moltes vegades, hom es troba en la situació de que la gent pregunta, com és possible que una persona llibertaria, estigui a favor de la independència d'un territori. Sembla, pràcticament segur, que estiguis parlant d'aixecar una frontera, un mur de separació amb la resta. Res més enllà de la realitat. Per això, moltes vegades, quan toca explicar-ho, fem servir, l'argument del més petit.

El moviment llibertari sempre ha estat un ferm defensor dels models l'auto-gestió. El fet d'organitzar-se en petits grups d'interès, més o menys homogenis i especialitzats, ha permès dur a terme tota mena d'iniciatives que d'altre manera no haurien estat possibles. És una tendència natural de les persones a envoltar-se dels seus semblants per assolir aquelles fites o reptes que es van presentant. Sembla clar per a tothom, que una bona manera de fer coses pel barri on vius, és a través de l'associació de veïns del barri. Les persones de l'associació, podran tenir idees diferents, però totes tenen en comú que són del barri i que volen fer coses pel barri.

En aquest sentit, passa el mateix, evidentment a un altre escala

més macro, amb la independència de Catalunya. Per què vol un llibertari una Catalunya independent? Al nostre punt de veure, no és pas per aixecar fronteres i conseqüentment per crear una separació amb la resta de persones que ens envoltin. La justificació seria, que és per agrupar gent amb uns objectius, encara que genèrics, com la defensa de la llengua i la cultura catalanes, sota un mateix bloc. Un cop aconseguit l'alliberament nacional, podrem dedicar-nos a l'alliberament social, en un entorn més micro, on la nostra capacitat d'influència serà major perquè sembla clar, que com més petit i més especialitzat, les possibilitats d'èxit sempre són millors.

Llibertàries de Badalona

La cançó del Xirivit
Ai, ai, ai xirivit!
Madurs a la paella,
Ai, ai, ai xirivit!
En Prim serà fregit.

1ª Cristina, Prim, Narváez
i tots los moderats
dintre de la paella
purgaran sos pecats
(Ai, ai, etc.)

2ª Mori l'aristocràcia,
prou mal nos ha fet ja,
lo poble vol ser amo,
Viva Déu que ho serà!
(Ai, ai, etc.)

3ª Ja que exposem les vides
per tenir llibertat,
los nostres vots que valguin
,per fer-los diputats.
(Ai, ai, etc.)

4ª Mai més vulguin los pobres
pagar contribucions,
que els rics les paguin totes
amb sos robats milions.
(Ai, ai, etc.)

5ª Tampoc volem que hi hagi
centenars d'empleats,
molt de temps per mantenir-los
hem anat despullats.
(Ai, ai, etc.)

6ª És la salut del poble,
nostra suprema llei,
aquell que la quebranti
li llevarem la pell.
(Ai, ai, etc.)

7ª Molta sang ha de córrer
dels pillos moderats,
també la des trapelles
que els vulguin imitar.
(Ai, ai, etc.)

8ª Amanim les paelles
que prompte han de servir,
i amarrem forces murris
dels que s'han de fregir.
(Ai, ai, etc.)

Anònim, 1843.

Sobirania popular

Quan escrivim aquestes línies, a l'altre costat de la Mediterrània centenars de bombes cauen sobre Palestina. És difícil d'empassar el procés pel qual un poble justifica les seues estructures d'Estat per exterminar-ne un altre. Mentrestant els Estats occidentals callen, ofegats per la seua pròpia culpa en un holocaust jueu que ja fa molts anys que paga el poble palestí. El País Valencià però, a l'extrem occidental d'aquesta mar, observa expectant un procés molt més proper i irrellevant: l'anomenat procés sobiranista de Catalunya.

Des de l'Assemblea de Nules entenem aquest procés com la culminació d'una reivindicació històrica del poble de Catalunya, que ha reeixit precisament en un context de descontent social. I si ha sigut així no és perquè no existís amb anterioritat una identitat col·lectiva que el definís com a poble, sinó perquè un conjunt de factors l'han impulsat. És innegable que existeix un moviment de base que ha anat agafant força. Des de cada vila, des de cada barri, aquest conflicte menyspreat pel parlamentarisme burgès ha eixit als carrers i ha configurat com a punt de trobada l'Assemblea Nacional Catalana, un ens que esgrimeix la seua transversalitat com a tret característic d'arrelament del procés. Però cal recordar que qualsevol iniciativa que parteix d'aquesta base implica la neutralització artificial de les reivindicacions de classe, pròpies de tot procés col·lectiu. Ens dona la impressió que la falta de concreció del model social no és gens casual. Els poders fàctics tenen molt clar el model de país que volen, i una part important de les bases d'aquest moviment transversal balla al so que marquen els mitjans de comunicació burgesos. Això implica, per exemple, que un pas enrere del govern de Catalunya podria ser assimilat per eixa part de la població. Potser hauríem de configurar com a moviment obrer català la nostra pròpia agenda al marge del procés consultiu, començant a construir des d'ara mateix la sobirania popular des de molt més enllà del Sènia.

Per altra banda, si mirem endavant, la hipotètica culminació del procés tal i com està plantejat seria la constitució d'una república burgesa en la qual la classe treballadora ho tindria tot per guanyar. No veiem clar que hagen de guanyar aquest procés els mateixos de sempre, els que ens han tancat a la presó i ens han torturat, els que ignoren i oculten sistemàticament les lluites revolucionàries per les que ha sigut conegut arreu del món el poble català. I de claredat no ens falta en canvi per a veure la repressió al moviment obrer com una eina que, mostrada al context internacional, seria l'evidència d'un Estat català viable i sostenible en el marc de l'Europa del capital. Un país amb les mateixes estructures d'Estat que deixen caure centenars de bombes sobre Palestina.

Pel que a nosaltres ens afecta, al País Valencià aquest procés podria polaritzar encara més les posicions al voltant de la qüestió nacional. Mentre alguns miren amb expectació i incredulitat el procés -recordem que els mitjans burgesos no ens el mostren com a viable, al contrari que a Catalunya-, altres augmenten la seua animadversió contra la nostra cultura, intentant per damunt de tot silenciar el que ens uneix. Fins ara al País Valencià l'anticatalanisme ha estat utilitzat per la dreta com un esquer polític contra el moviment obrer, i la seua radicalització el faria més ferotge ací que a qualsevol altre indret. Potser siga un problema afegit que faça renàixer indefinidament els obscurs anys de la Batalla de València, o potser siga l'espurna definitiva que necessitem per superar aquest entrebanc que ja dura massa en el nostre propi procés d'apoderament popular. El temps ens ho dirà. Resta a les nostres mans aprofitar-lo per fer realitat o no el món que portem als nostres cors.

Assemblea de Nules (@nulesrebel)

Escepticisme però no passivitat

No creiem que l'actual procés que està portant a terme una bona part de la ciutadania de Catalunya acabi desembocant en una ruptura real amb el Sistema imperant que hem conegut fins ara, donat que la correlació de forces dintre del mateix moviment independentista en general està clarament escorat cap a posicionaments conservadors, que per altra banda és el corrent àmpliament dominant dins les estructures de l'interclassista Assemblea Nacional Catalana (ANC). Les opcions dins i fora d'aquesta, suposadament més socials, es veuen incapaces de combatre eficientment per invertir-lo a curt o mig plaç (creiem que aquestes últimes tendiran a prioritzar el “poder votar” en detriment de posicionaments més socials). Aquest conjunt de persones i associacions vinculades a l'ANC, és qui realment empeny al govern de CIU i a la major part de l'oposició parlamentària cap a un intent de secessió. No és cap secret que per si sols, els partits parlamentaris no se l'haurien plantejat mai seriosament.

També ens agradaria assenyalar, que la gran massa de persones que sembla donar suport a un vot pel Sí/Sí a la hipotètica consulta que s'ha de realitzar el N9, són independentistes d'última hora i en podríem dir “de costellada”, doncs és una part de la societat que sempre ha restat apàtica davant les diferents problemàtiques socials, i que en la seva majoria, ni tan sols en un moment de notable efervescència social a causa de les retallades, ha fet absolutament res i ha estat espectador més o menys crític, però netament passiu.

Aquest gran segment social en cap cas està disposat a un conflicte real que vagi més enllà del Twitter o del Facebook. És a dir, que ni es planteja un canvi profund i radical del pacte social, i molt menys està disposat a trepitjar el carrer per defensar idees de radicalitat democràtica que puguin suposar-li un esforç o un perill físic més enllà de poder-se fer una “selfie” per poder dir a les sobretaules “jo hi vaig ser”. Aquest ampli segment de gent, és el que, o li donen servit els passos que ha de fer en safata de plata des de les institucions o no mourà un dit per molts de cop de puny que es doni al pit quan diu el que pensa a la terrassa del bar. I amb aquests vímets, no farem pas coves els que hi estem implicats des de punts de vista anarquistes o de revolució social en un sentit ampli del concepte. Per tant, no preveiem un trencament amb l'Estat, ni una transformació radical del pacte social que estableix les normes de convivència, doncs per assolir tals fites, ens cal una

massa social àmplia que no estigui guiada per una entitat interclassista i paternalista com és l'ANC, la qual no té ni un sol document públic que es plantegi res mínimament definible com a rupturista.

És per això, que nosaltres creiem que per l'única cosa útil que pot acabar resultant aquest procés en cas de reeixir, és per protegir el fet cultural que ens és comú als habitants d'aquestes contrades i que tant s'ha vist atacat des de les institucions Estatals per intentar cohesionar millor als seus subjugats, i així minimitzar els possibles perills de desestabilització interna que es poden derivar de diferents identitats culturals dintre el territori que aquestes abasten.

Des de l'anarquisme, no podem romandre un cop més aliens a aquest fet amb l'argument que d'aquest procés només en pot resultar la creació d'un nou estat, ja que la passivitat o indolència davant de la situació actual, pel que fa a les agressions culturals contra tot el que soni a català (cultura aquesta composta de la confluència amb moltes altres a les que també hem de donar suport com a anarquistes si en un futur es veuen igualment agredides) des de les institucions estatals, ens conduiria a ser en certa mesura còmplices de les mateixes. També hem d'assenyalar que massa sovint des del moviment llibertari s'ha posat l'accent als perills d'un possible procés independentista, però molt poques vegades s'ha donat suport a iniciatives que condemnin les accions del ministre de torn que clarament intenta anorrear aspectes culturals que ens són comuns i reconeguts com a propis per la majoria de catalans. I evidentment sabem que des de la immensa majoria de l'anarquisme no s'està a favor d'aquests atacs, com tampoc s'està a favor de les fronteres i es dona suport a la lliure associació de pobles o d'individus, però potser ens faríem entendre una mica més davant la massa social que defensa des de punts més rupturistes el fet independentista si a vegades ho féssim visible a través del nostre ampli ventall de reivindicacions. En últim cas, això només podria derivar en el creixement social de l'anarquisme o com a mínim en la radicalització de les reivindicacions dins del conflicte actual.

Assemblea Llibertària de la Garrotxa.
http://www.garrotxallibertaria.org/

Aportació al debat des de Mallorca

Primer de tot, convé aclarir que en no residir a Catalunya partim d'una concepció creada des de la distància, és a dir, des de el desconeixement de la realitat diària als carrers de Catalunya. Tot i això consideram oportú fer una contribució a *l'altre procés:* els debats i pràctiques enriquidores que poden sorgir d'aquesta circumstància lluny de l'espectacle mediàtic i electoral.

Més enllà de la informació que rebem d'*aquest* procés, entenent aquest com tot el revol sociopolític que s'ha generat al voltant de la Consulta i no com el moviment constructiu d'un projecte revolucionari, entenem que hi ha qüestions subjacents molts més frondoses que el Dret a decidir o la potencialitat d'un referèndum com a eina de transformació. Consideram que no és curiós que les elits polítiques catalanes hagin decidit advocar tan fermament per la independència en un context en el que la recessió econòmica i conseqüent crisi política crea una inquietud social amb una major susceptibilitat cap a propostes populistes que prometen que les coses canviaran si votes. Històricament, l'Estat i el Capital s'han servit d'infinitat de mecanismes per procurar que la gran massa no se n'adonés del seu potencial creador i es relegués a obeir i subsistir. Actualment aquest paper adopta una forma més inofensiva a nivell formal però no manco perillosa si l'analitzem en profunditat: la participació i legitimitat de la democràcia estatista com a forma de totalitzar la política.

Reconeixem o intuïm que aquest tira i afluixa entre la Generalitat i el Govern central no és més que la capa superficial de la ceba de l'alliberament nacional. Tenint en compte aquesta consideració, no seria adient obviar la influència sociològica que té aquesta disputa mediàtica a l'hora d'apuntar l'inflament de la bombolla nacionalista i del creixement de la tensió social i, en conseqüència, d'una major activitat de les organitzacions, independentistes o no. Més enllà dels enfrontaments dialèctics entre les diferents forces, la majoria ajupides baix el paraigües de la democràcia i les seves normes, considerem de vital importància analitzar el conflicte en el seu context i en els termes que s'està visibilitzant: independència, sobirania, referèndum, Dret a decidir...

Sense poder entrar en aquesta anàlisi; sí que les llibertàries de Mallorca estam bastant sorpreses per com s'han afegit moltes organitzacions revolucionàries a *aquest* procés, sent o no conscients de les poques millores que durà el resultat d'aquest. Especialment ens té captivades el (re)sorgiment de l'anarcoindependentisme, no tant per la plausibilitat teòrica o no (per debatre encara), sinó per la pràctica de les llibertàries d'afegir-se també a *aquest* procés, quan pensam que precisament les llibertàries (i qualsevol persona que es fa dir revolucionària) hauríem de ser les qui qüestionàssim *aquest* procés i cerquéssim i poséssim en pràctica processos alternatius que construeixin la independència real i total dels Països Catalans i de la resta del món.

Llibertàries de Mallorca

Descontrolem el procès català

Cal que el procés català canvi de subjecte. Transformar aquest subjecte històric burgès català en un de nou: l'hegemonia de la classe obrera i les capes populars de menestrals i persones no assalariades, com ara estudiants. D'aquesta manera la majoria social del Principat es situaria enfront la minoria governamental burgesa i el conjunt de la burgesia nacional catalana. Solament, a partir d'aquesta situació dirigent obrera i popular en el procés català també seria possible transformar l'alliberament nacional català en un procés socialista revolucionari d'emancipació proletària al Principat. Tot plegar hauria d'evolucionar en una contesa oberta rupturista amb el Govern de la Generalitat, els partits burgesos i la mateixa burgesia del Principat, que compta amb un estol polític i també policial en forma de minoria reaccionaria blanca enfrontada amb les aspiracions històriques proletàries, les quals van intentar gestar una tercera revolució entre 1931 i 1937, amb moments hegemònics transitoris, com ara en el juliol de 1936, fins que la burgesia va reconquerir el poder absolut a partir de maig del 37. Aquesta minoria burgesa i blanca catalana compta amb el suport militar de la NATO i polític de la Unió Europea i el conjunt imperialista occidental.

En el laberint del procés nacional català s'albiren negres nuvolots que juguen a favor de la causa proletària de caire social revolucionari. Aquests canvis estratègics en l'horitzó català corresponen, al nostre entendre, a qüestions no previstes l'11 de setembre de 2011: Washington i el seu apèndix europeu a Brussel·les, la Unió Europea, gira l'esquena a la interclassista ANC, que de cara al proper Onze de Setembre pateix problemes financers, i el procés català queda en mans de les orientacions de la nova guerra freda amb l'imperialisme rus, a causa de la guerra a Ucraïna. Així, l'imperialisme occidental retira el seu subtil suport estratègic de raons mercantils financeres al procés català controlat per l'ANC i recuperat políticament pel govern autonòmic d'Artur Mas, una situació imprevista fa uns mesos, en que el caire interclassista de la direcció del procés (consulta 9-N, Estat capitalista català) que s'albirava pateix els efectes col·laterals de la guerra d'interessos interimperialistes a Ucraïna i dóna ales a la gent que defensem la necessita històrica d'aconseguir una declaració unilateral d'independència (DUI) de caire no controlat per la Generalitat ni el Parlament i sense interferències de col·laboració de classes per part de l'ANC i dels partits burgesos catalans. Una declaració social revolucionària d'independència des de la base mobilitzada i en el territori en cada contrada i municipi, conformant-se zones autònomes a defensar, d'àmbit territorial divers i d'espai de diferent abast geogràfic. Aquesta sortida nacional catalana descontrolada, autònoma i des de la base, no piramidal ni jerarquitzada, del procés d'alliberament

català podria aconseguir, sempre que hi hagi una voluntat estratègica i tàctica bakuninista organitzada i compromesa fermament, iniciar la transformació social del Sud d'Europa des de Barcelona i el seu entorn, fins al Pirineu, enfront els poders, fins ara hegemònics, de Brussel·les, París i Berlín.

Cal recordar el fet que l'imperialisme occidental no té prou capacitat logística per mantenir gaires guerres al mateix temps, a diferència d'altres temps tot mantenint oberts molts fronts bèl·lics a l'hora com ara el Califat a Síria, Iraq i Kurdistan; l'agressió sionista a Gaza i la guerra interimperialista a Ucraïna, cos que ens dóna esperança fonamentada i un mic d'oxigen geoestratègic transitori en cas d'un procés social revolucionari en la independència catalana dins un marc de ruptura de l'Estat capitalista espanyol, feble baula del domini capitalista a la Mediterrània Occidental, en un context objectiu de república socialista autogestionada i autogestionària catalana, encara que solament pugui ser un referent revolucionari del proletariat i els seus aliats oprimits durant unes setmanes de glòria llibertària, però sempre que una situació d'aquesta mena agafi per sorpresa el Pentàgon i la NATO. A partir d'una situació revolucionària emancipatòria d'aquest tipus al Principat i geogràficament territoris d'influència el principal objectiu seria aplegar a l'entorn de Barcelona un moviment social de transformació global a nivell de la Mediterrània vers un marc encara més internacional.

En aquest sentit, a l'entorn de l'Onze de Setembre enguany caldria desbocar les convocatòries interclassistes i burgeses de l'ANC i Òmnium Cultural i així intentar desbordar els límits polítics tot transformant les concentracions que han convocat, al migdia, a les places de pobles i ciutats.

Encara que sigui quasi impossible, considerem que la

posició coherent aquest Onze de Setembre passa per una lògica autònoma de zones alliberades de l'Estat amb iniciativa pròpia de masses revoltades, encara que hi hagi contradiccions, vers la declaració unilateral d'independència des les places i en alguns casos des dels balcons de les cases de la vila i de districte en les grans ciutats, hissant estelades, al migdia, al marge dels límits burgesos de la ve baixa humana de la tarda al centre de Barcelona, tot plegat en l'estratègia del poder de carrer i control de carretera, també als pobles de pagès, amb uns fets consumats d'alliberament i ruptura, sempre amb la idea d'aconseguir que l'emancipació nacional al mateix temps sigui la de la classe explotada i oprimida.

Conscients que el Govern de la Generalitat no convocarà cap consulta el 9-N, ja que serà vetada per l'Estat, s'hauria de conscienciar les masses explotades i oprimides en el concepte de necessitat històrica objectiva de que la independència no es conquereix des de la feblesa de l'esclavatge submís davant l'Estat, demanant permís al Govern espanyol o al Tribunal Constitucional, però, en canvi, solament l'acció decidida en forma d'iniciativa pròpia de masses portarà a la independència nacional, per això es fa necessària una vaga general política de recolzament, que el Principat quedi paralitzat mentre s'estableixen els controls a les vies que porten al territori peninsular que quedi dins el Regne d'Espanya, vers la reestructura generalitzada dels territoris alliberats, gràcies a la constitució de juntes d'alliberament nacional i control polític del territori, unes juntes o comitès d'acció revolucionària i salut pública que substitueixen les estructures de l'Estat a tots els nivells, com ara ajuntaments, consells comarcals, diputacions i la mateixa Generalitat i el seu parlament burgès, així com també l'ordre públic, del poble, pel poble i amb el poble treballador, gestionat per una milícia voluntària nacional proletària i les seves necessàries patrulles de control en una nova situació (fronteres, aeroports, ports de mar, instal·lacions estratègiques i vitals junt al llocs de comandament).

Tot això, posant l'accent en el fet objectiu en que Brussel·les no deixarà al govern Rajoy que faci cap tipus d'intervenció militar que pugui desencadenar una contesa bèl·lica entre Catalunya i l'Estat. En canvi, cal senyalar la possibilitat que la guerra al Principat sigui civil i provocada per la reacció blanca burgesa i els seus aliats. En aquest horitzó cal que les minories actives revolucionàries a nivell mundial participin en una hipotètica contesa civil entre la classe obrera i les capes populars i la reacció blanca burgesa al Principat.

La Gatinada Negra

Volem decidir-ho tot!

El dret a decidir és bàsic i fonamental. Tant si parlem del dret individual sobre el propi cos, com de processos col·lectius. Com a poble treballador, com a classe, no podem reduir la decisió a un canvi de règim. I volem decidir-ho tot. I pensem que hem d'apostar per un canvi de sistema econòmic, polític i relacional a múltiples nivells.

En el cas de Catalunya, sens dubte hi ha un conflicte cultural alimentat interessadament des dels poders, on es barregen interessos de tota mena. Però ni aquest ni l'historicisme nostàlgic han de servir per justificar processos d'independència, sinó la simple i concreta capacitat/necessitat de decidir les relacions. **Amb qui, i com vull estar**. A aquestes alçades, si estiguéssim parlant de relacions personals no caldrien tantes justificacions per defensar un punt tant simple com el dret d'ajuntar-se o separar-se, o modificar la relació entre parts, sense més traumes, com es poden donar en Confederacions on s'estableixen pactes i acords. Però aquests tipus d'eleccions sempre es fan millor si no n'hi ha dependències econòmiques, xantatges, etc. I els processos col·lectius no estan exents d'aquestes qüestions…

Però el cas és que, davant d'aquest escenari donat, i **si realment es concretés un procés real d'independència**, moltxs acabem reduint el debat a **dos opcions**, incompletes o simplement resumides en:

a) fer seguidisme tàctic al procés interclassista que s'ha engegat, sent conscients de les limitacions, incoherències i el marc que ens volen entregar, com una mena de versió catalana de la transició espanyola dels 70, justificant que res es bellugui fora dels seus interessos (podem passar del "si no transigiu vindrà un cop d'estat" al "si no transigiu vindrà 'Madrid'"). Les elits d'un futur estat català s'encarregaran de deixar-ho tot lligat i ben lligat. Però, com dèiem, hi ha també l'aposta de **forçar aquest canvi de règim que, sumat a la crisi, faci que s'obrin escenaris nous** on les forces socials s'hagin de re-situar i aprofitar per, com a societat, **fer un salt a una millor situació que ens apropi a un canvi de sistema que beneficiï al poble i no a aquestes elits**.

b) no fer seguidisme de cap tipus, ja que el procés ve gestionat per part de les elits, i totes les entitats i persones que han arrossegat pel seu benefici. I aquest camí està i serà ben marcat contra la nostra classe. Entenent que **un canvi de règim no vindrà acompanyat d'un canvi de les relacions i forces socials**, més aviat al contrari, **suposarà un enfortiment de les classes dominants**, d'una nova burgesia catalana, que moltxs es veuran forçades a defensar pel bé del nou Estat ("ara toca fer país").

Llavors, la nostra aposta com a classe, com a poble treballador passa per **enfortir les nostres organitzacions** i fer front al sistema, **sense atendre a canvis de règim que no modifiquen en absolut allò essencial: les relacions econòmiques i socials**.

Des del **Procés Embat** tenim clar que, **les dues opcions, per si soles, tenen poc recorregut** si no vénen acompanyades d'un enfortiment de les nostres forces socials, les forces de les classes populars. I això passa per la necessitat fonamental i bàsica de **crear un poble fort que marqui l'agenda política, i social**, que faci que qualsevol canvi, per petit que sigui, estigui marcat pel benefici a la nostra classe. És a dir, cal **avançar per un canvi de relacions de les forces socials que** aconsegueixi fer trontollar qualsevol règim i **ens acosti cada cop més al socialisme llibertari**.

Procés Embat - Juliol 2014
http://procesembat.wordpress.com/

Sols amb el poble avançarem

Escoltar, aprendre, acompanyar, dialogar, respectar i ajudar a la societat a ser millor, a aconseguir cotes més altes de llibertat i d'aprofundiment democràtic (que òbviament poc té a veure amb la teòrica democràcia de la que «gaudim» ara) és probablement la tasca més lògica i honesta que tenim les persones llibertàries. Per poder dur a terme aquestes tasques hem de conèixer i treballar amb qui ens envolta, hem de ser capaços d'entendre les seves preocupacions, les seves emocions i els seus sentiments. No podem aïllar-nos en els nostres espais de socialització i dir que les nostres veïnes no saben el que fan o pensen, que estan manipulades o, en el millor dels casos, són ingènues. Si només ens fixem en els nostres entorns, habitualment hiper-polititzats, no entendrem per què aquelles persones amb les que ens trobem en botigues i bars veuen les coses de la manera que les veuen. Entendre no vol dir compartir, però cal que entenguem per poder trobar solucions i poder explicar-les.

És el paper de les anarquistes i moviments antiautoritaris esdevenir avantguarda dels avenços socials? Cal que tinguem un rol de "monarca absolutista" treballant per al poble però sense el poble? Ens podem permetre el luxe d'obviar les demandes de les persones que viuen en els mateixos indrets que nosaltres, de les nostres conciutadanes? Nosaltres pensem que no, que molts cops ens erigim en pseudo-representants d'unes persones i d'unes classes a les que volem portar a un lloc sense comunicar-nos amb elles, sense compartir possibilitats i conversar al voltant de què cal fer i com cal fer-ho per canviar les coses.

Tenim alternatives als discursos dominants, podem dotar-nos de raons. Però aquestes raons no només les traurem dels llibres, que són eines imprescindibles, caldran moltes més coses, però un bon inici pot ser una escolta activa de totes aquestes veïnes que ens envolten i abandonar certs purismes i etiquetes que menyspreen a tot allò que no és "com nosaltres".

Això no ha d'implicar renunciar a res, ni assumir com a propis plantejaments i valors que ens són aliens, però cal permeabilitat, cal entendre els perquès, les raons que porten a unes persones o a uns pobles a pensar d'una manera concreta. És en aquest punt on trobarem la manera de raonar amb les nostres iguals per construir millors llocs al món, i, en la mesura del possible millors persones.

De la mateixa manera que com a persones evolucionem i intentem ser millors, més solidaris, més propers a les nostres companyes, cal que com a espais antiautoritaris evolucionem, abandonant dogmatismes d'altres èpoques, apropant-nos als nostres pobles i intentem entendre què pensen, què volen, què desitgen. Estem convençuts que, com una amiga en perdona una altra, les nostres veïnes sabran perdonar la nostra prepotència i supèrbia passada.

Sols el poble, salva el poble

Capità Haddock

No ens podran callar